

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Urednik
Marko Vojnović

M. L. VANG

* * *

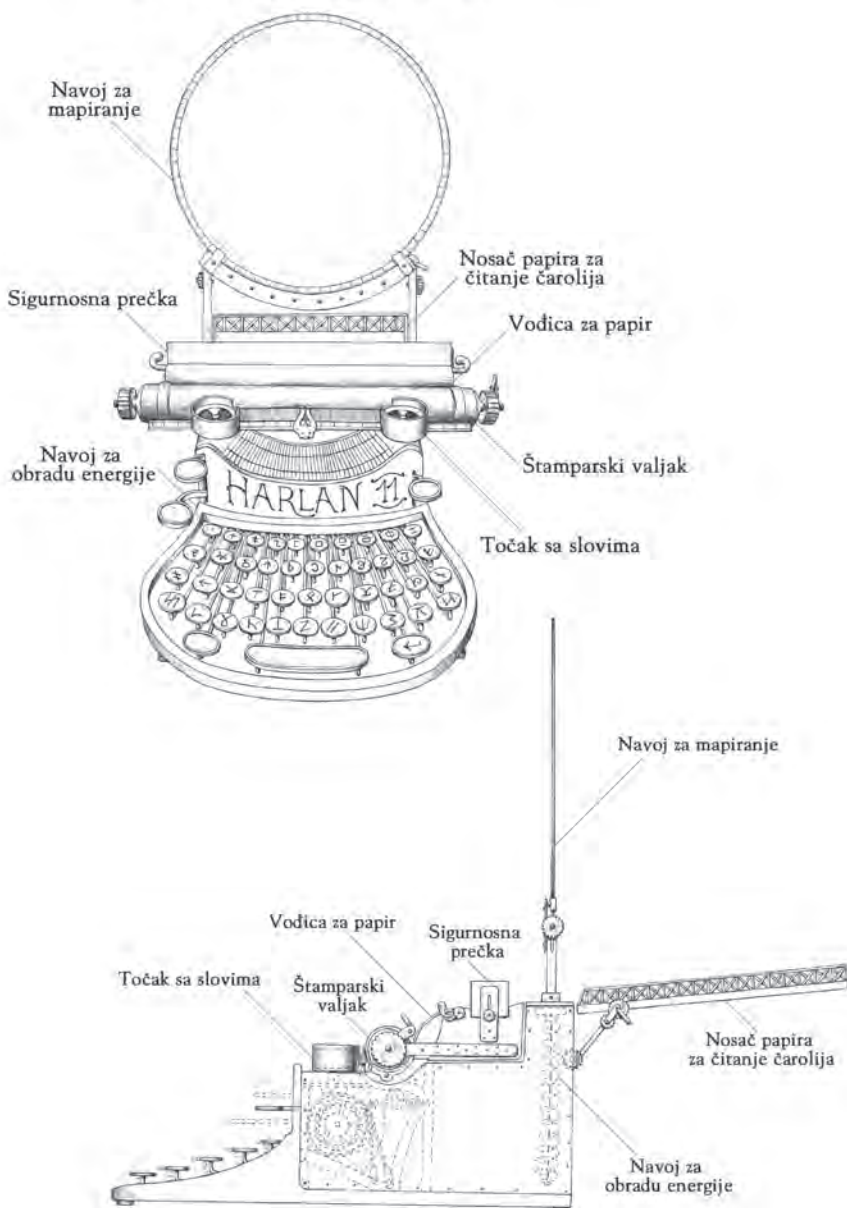
KRV NAD BLISTAVIM
UTOČIŠTEM

S engleskog prevela
Vesna Stojković

**Čarobna
knjiga**

ČAROGRAF

SADRŽAJ:

1. Cvetno polje	9
2. Nepotpuna žena	22
3. Frejnan Prva	43
4. Samo šala	65
5. Samo piće	85
6. Stvoren da služi	104
7. Tkač mreže	119
8. Čitač runa	138
9. Veštičji izvor	162
10. Negde daleko	177
11. Obična kletva	189
12. Smrt božanskog	199
13. Alhemija energije	208
14. Hladan prelazak	224
15. Istina	250
16. Uzimanje	267
17. Devojačke priče	286
18. Proslava i porodica	312
19. Čarobnjakovo ogledalo	333
20. Pretvoreni u čudovišta	347
21. Dama i demon	365
22. Nada u ognju pakla	390
23. Iz zaborava	401
 Rečnik termina	 419
Izjava zahvalnosti	428

Cvetno polje

Tomil se sa izviđanja vraćao dužim putem. Protivno zdravom razumu, spustio je kapuljaču od vučje kože i dočekao iglice vetra dok se probijao kroz tamu što je zavijala. Tomilovi bogovi bili su u ovoj hladnoći, kao i u snegu i u stabljikama krokusa – obećanju boje, koje je čvrsto spavalo ispod leda. Ako će ovo biti poslednji put da ga zagrlje, želeo je da to oseti.

Ono što je preostalo od Tomilovog plemena čekalo je zbijeno na rubu jezera Tiran. Okupljeni u mraku, Kaldonci su bili uznemirujuće mali naspram ledenog prostranstva. Od nekoliko izviđača koji su se izdvojili iz grupe da potraže pradrevne vukove, snežne lavove i suparnička plemena, Tomil je bio poslednji koji se ponovo pridružio klanu i s njegovim povratkom bilo ih je ukupno četrdesetoro – četrdesetoro ljudi preostalih od naroda koji je nekada brojao nekoliko desetina hiljada.

„Nema progonilaca”, rekao je Bejern kad je Tomil prošao pored njega. To nije bilo pitanje. Predvodnik lovaca je sve zaključio iz govora Tomilovog tela.

Kako je život sve više nestajao s ravnica Kvena, izviđanje opasnosti postalo je više formalnost nego nužna predostrožnost. Prošlo je šest meseci otkako su Kaldonci sreli neki drugi klan, a nekoliko godina otkako je Tomil video pradrevnog vuka. Najubojitiji ubica na ovim ravnicama nije vrebao na zemaljskim nogama, a najbolji izviđač među Kvenima nije nikad mogao da oseti njegov dolazak.

„Pridruži se svojoj porodici.” Bejern je pokazao glavom ka mestu gde su se Mejva i Aras naslanjali jedno na drugo u mraku. „I navuci kapuljaču, budalo.”

„Da, striče.” Tomil se osmehnuo i navukao kapuljaču preko utrnutih ušiju, trudeći se da ne razmišlja o tome kako je ovo možda poslednji put da se Bejern istresa na njega.

Mejva je bila tiha kad je Tomil čučnuo kraj nje. Tomil je već pola decenije bio viši od svoje starije sestre, ali za njega će ona uvek biti zaklon, svetlo sa ognjišta kad sva druga ljubav na svetu iščezne. Uхватила je njegov pogled, a onda se okrenula ka sjaju s druge strane jezera, pozivajući ga da isprati njen pogled i podeli njenu nadu.

Sve u vezi sa zemljom na suprotnoj obali bilo je strano – zgrade više od bilo kog drveta, tornjevi koji probijaju nebo poput zuba, tutnjava i brujanje mašinerije. Grad Tiran nikad neće biti dom, ali bio je prilika za opstanak. Magična zaštita blistala je oko metalne metropole, obrazujući kupolu koja se prostirala od planinskog lanca što je gutao sunce na zapadu do nižih brežuljaka na istoku. Ta blistava čarolija štitila je one unutra od zime i Pošasti – svega onoga što je Kaldonce dovelo do ruba izumiranja.

„Jesi li spreman?”, pitao je Aras, jer je voleo da postavlja tako glupa pitanja.

„Ne.” Tomil se trudio da ne pokaže netrpeljivost prema sestrinom mužu, ali stvarno, koliko možeš biti spreman na gotovo sigurnu smrt? A ako ne na smrt, onda na ogromnost nepoznatog. Ravnice Kvena bile su jedina majka za koju je Tomil ikada znao – surova ali razumljiva, ako si umeo da budeš tih da slušaš i učiš njene tajne. Čak i dok je posmatrao grad s druge strane jezera, njegov um nije mogao da prihvati ideju da se bezbednost može nalaziti unutar nerazumljive čarolije s druge strane barijere.

Mejva je posegnula i stisnula Tomilovu ruku, a njen stisak bio je utešan kao i onda kad su bili deca i kad bi joj došao uplakan zbog košmara o vukovima s mnogo usta. Poželeo je da skine rukavicu od jelenje kože i snažno joj stegne ruku, za slučaj da je ovo poslednji put. Ali među Kaldoncima je postojao prećutni dogovor da se ne opraštaju. Morali su da nastave da veruju, ma koliko to bilo nerazumno, da će svi doživeti da vide svitanje.

„Tomile”, rekla je Mejva s blagim pouzdanjem, koje mu je govorilo da je jasno videla kako se ispod njegove staloženosti komeša sumnja. „Lov koji vredi nikad nije kratak.” Stara lovačka mudrost zasnovana na danima koji su ponekad bili potrebni da se pronađe i ulovi najkrupniji plen – praćena onom vrstom apstraktne mudrosti kakvu samo starija sestra poput Mejve može da pruži: „Znaš da ne bežimo od zaborava. Bežimo ka nadi.”

Mejvina i Arasova ćerka promrmljala je nešto pospano na očevom ramenu, a Mejva je odala sopstvenu uznemirenost stisnuvši Tomilovu ruku malčice jače.

„I znaš da će Kara biti dobro”, rekao je Tomil, želeći da uzvрати sestri utehom. „Ako ništa drugo, Aras ume da trči.”

„Da li je to bila prikrivena žaoka na račun moje inteligencije?” Aras je pogledao Tomila izvivši gustu riđu obrvu.

„Je l’ bila prikrivena?”

„Kunem ti se, mlađi brate, da mi ćerka ne spava, sad bih te tresnuo.”

„Znam.” Tomil se iscerio svom zetu, koji je bio kao od brega odvaljen. „Šta misliš, zašto sam čekao da zaspi?”

Bio je to glup razgovor, ali nasmejao je Mejvu. A to je bilo jedino važno: da njihovi poslednji trenuci kao porodice, ovde na ovoj obali, budu topli.

„Skoro je vreme.” Glas starešine Serte zaškripao je poput hrasta, nadjačavši sašaptavanje među članovima porodica. „Pokrenite krv u nogama.”

„Ostavite alat i oružje”, dodao je Bejern. „To je samo suvišni teret.”

Kao što mu je naloženo, Tomil je otkacio luk i tobolac i spustio ih na sneg. Jednostavan čin podizanja ruku sa oružja bio je teži nego što je očekivao. Hiljadu godina Kaldonci su definisali sebe svojom lovačkom veštinom. To što ostavljaju lukove i koplja činilo se kao poslednja potvrda da više nisu vrhovni grabljivci poput svojih predaka.

„Ustajte.” Bejern je išao niz obalu i dizao iscrpljene i pospane na noge. „Večeras neće biti ništa hladnije. Ako će led na toplijem kraju uopšte izdržati, onda je to sada.”

Tračak sunčevog sjaja koji se vraćao već se urotio s toplinom barijere da oslabi led na jezeru između ravnica i grada Tirana. Na kraju će letnja vrelinu istopiti neprohodne snežne nanose u podnožju planina, otvarajući delimično bezbednije kopnene prilaze u Tiran, ali čak i najveći optimisti među Kaldoncima znali su da pleme neće preživeti do tada. Pošast je odnela previše životinja koje su lovili i letnje useve koje bi skupljali da preguraju Duboku noć.

Sada im je jedina šansa bila da pređu jezero.

Četvorogodišnja Kara probudila se kad ju je Aras premestio u naručju.

„Tata”, rekla je pospano, „da li se ujka Tomil vratio?”

„Da, dušice. Evo ga ovde”, kazao je Aras, a pošto je Kara i dalje delovala zabrinuto, prislonio je nos uz njenu kuštravu kestenastu kosu i prošaptao nešto na šta se ona zakikotala. „A sad ćuti, srce. Sve će biti u redu.”

Deca Karinih godina i mlađa nisu mogla da trče kroz sneg dubok do cevanica i moraće da ih nose. Srećom, Aras nije izgubio svoju mamutsku snagu tokom oskudnih meseci Duboke noći. Moći će da pretrči tri kilometra pod dodatnom težinom ako sudbina to dozvoli. Ali i to je bila mršava nada. Najveća opasnost na tom jezeru neće biti hladnoća, iscrpljenost ili tanak led.

Najveća opasnost biće Pošast, desetostruko uvećana.

„Krećite se, dok još možete da dišete”, rekao je Bejern. „Ni zbog čega se ne zaustavljajte. Ne vraćajte se ni zbog koga. Čak ni zbog sopstvenog roda.” Reči su se pretvorile u paru i ostale da vise u vazduhu poput žalbnog pokrova. „Mi smo jedna krv sada, jedno ime, s jednim ciljem: *da pređemo*.”

„Svi, spremite se”, rekao je starešina Serta kad su poslednji Kaldonci zauzeli položaje duž stena.

Trebalo bi da brojnost pomogne. Nijedan usamljeni trkač nikad nije uspeo da prođe ovaj prelaz u jednom komadu, ali u velikim grupama ponekad je postojala šansa. Mentalitet plena.

„Kreći!”

Kao jedan, Kaldonci su nagnuli na jezero.

Čim su Tomilove čizme dotakle led, nešto se promenilo. Pošast obično nije najavljivala svoj dolazak smrtnim čulima, ali ovog puta Tomil je osetio jedva приметnu promenu u pritisku, nagoveštaj zla u vazduhu.

Belilo je zapalilo tamu pred Tomilom, uhvativši jednog od tinejdžera lovaca koji su se izdvojili ispred ostatka grupe. Kad je svetlo palo na dečakov rukav, naglo se zaustavio, a kad je blesnulo i obasjalo mu lice, Tomil je prepoznao prvu žrtvu Pošasti: Drevana, siročće od prethodne zime, nadarenog lovca na sitnu divljač, tihog dečaka... Sada nije bio tih. Niko nije tih kad mu Pošast probije meso.

Pojačan ravnodušnim prostranstvom i izoštren hladnoćom, Drevanov krik bio je zvuk iz košmara. Koža se ljuštila s mesa, a meso s kostiju poput niti koja se odmotava. Nekoliko trkača adolescenata najbližih Drevanu prestravljeno se zaustavilo, dok su stariji iza njih uzvikivali: „Nastavite da trčite! Izgubljen je! Nastavite da trčite!”

Drevan je odjurio sa obale, ostavivši celo pleme za sobom. Svi su videli kako se raspada, vrišteći, dok trake svetla nisu oljuštile usne s njegovih zuba, kožu s rebara i konačno uništile njegova pluća. Za samo nekoliko trenutaka od malog lovca ostala je samo gomila tkanine, kose i oguljenih kostiju. Krv koja je iscurila iz njegovog tela ostavila je trag u obliku cveta na snegu.

„Napred, sinovi!” Bejern je zgrabio dvojicu mladića koji su se zaustavili i naterao ih da se ponovo pokrenu. „Ne osvrćite se ni zbog koga!”

Sledeći koji je umro bio je Elra, osmogodišnji dečak koji se probijao kroz sneg pri začelju grupe. Neka žena – krajičkom oka, Tomil nije mogao da vidi da li je to Elrina majka ili jedna od njegovih brižnih starijih sestara – nije htela da pusti njegovu ruku, pa je svetlo uzelo i nju. Ne zasativši se telom neuhranjenog deteta, Pošast se okrenula pravo na svoj sledeći obrok, na isti način na koji je skakala sa stabljike na stabljiku žita kad bi ih vetar očešao jednu o drugu. Dečak i žena raspali su se jedno za drugim, poput cvetova koji se preklapaju na površini jezera.

Tomil nije mogao da krivi mlade Kaldonce koji su povraćali i plakali gledajući kako njihove drugare kidaju na komade. Ali, s

dvadeset godina, izgubio je dovoljno dragih osoba zbog Pošasti da je oguglao na to. Probijao se napred pored svoje sestre i njenog muža, pažljivo održavajući tempo, bez obzira na to šta je čuo, bez obzira na to čiji su mu jauci kidali srce.

Trudio se da ne prepozna krik koji je pripadao Mirahu, njegovom poslednjem preživlom prijatelju iz detinjstva i poslednjem koji se bavio tradicionalnim drvodeljstvom njegovog plemena. Trudio se da ne vidi kako svetlo uzima Rigu, koja ga je došla u odsustvu njegove majke; Tarema, koji ga je naučio da lovi nakon odlaska njegovog oca; Landejra, čije je nepogrešivo pamćenje održavalo najstarije pesme plemena u životu.

Na sreću, dok su se krici množili i odjekivali, stopili su se u jedan parajući, sveoubuhvatni urlik, u kome ni najoštrije uvo nije moglo da razazna pojedinačne glasove. Umesto da se zapita koliko je Kaldonaca još ostalo da trči, Tomil se usredsredio na Arasa nekoliko koraka napred i Mejvu kraj sebe. Sve dok su oni s njim, može da nastavi dalje. A ako u nekom trenutku ne budu bili... pa, Tomil je pokušao da se pripremi i za to.

Kad su se približili sredini jezera, mladi koji su najpre trčali brzo počeli su da posustaju. Sada su iskusni odrasli trkači, poput Tomila, Mejve i Arasa, gurali napred. Aras je predvodio njihovu grupu, prestigavši sve, čak i s Karom u naručju. Svi Kaldonci su bili zimski trkači, ali čak i najpripremljenija pluća ne mogu da udahnu toliko vazduha na ovako niskim temperaturama pre nego što hladnoća savlada trkača. Tomil je počeo da oseća studen opasno duboko u plućima. Samo što je zaostao nekoliko koraka iza Mejve, u nadi da će mu se disanje usporiti i da će ublažiti štetu, kad je belilo ponovo udarilo pred njima.

Tačno među Arasove lopatice.

Mejvino „Ne!” – više molba nego poricanje – nije moglo da spreči neizbežno. Aras se okrenuo ka svojoj ženi i Tomil nikad nije video takav užas u tim čeličnim očima. U lovčevom urliku jedva su se razabirale reči: „Uzmi Karu!”

Iskonski majčinski očaj pokrenuo je Mejvino telo do nemogućeg ubrzanja preko poslednjih nekoliko metara snega do njenog muža. Istrgla je Karu iz Arasovih krupnih ruku u trenutku kad se raspao u spirali svetla, krvi i rastočenih mišića.

Kara je kriknula kad joj je zalutali pramen svetla ošinuo lice, a onda je naglo začutala i izgubila svest – Tomil se molio bogovima da je samo izgubila svest. Svetlo joj je samo okrnulo lice; nije uspelo da pređe sa Arasovog tela na njeno.

„Arase!”, zavapila je Mejva kad je njen muž pao na sneg u crvenom cvetu koji se nije razlikovao od ostalih. „Arase, ne! Ne!” Ali jedino što je mogla da uradi za njega bilo je da nastavi da trči. Privijajući klonulu Karu na grudi, posrtala je napred jecajući.

„Ja ću je uzeti!”, doviknuo je Tomil, shvativši da njegova skrhana sestra neće izdržati pod dodatnim teretom. „Mejva, držim je!” Uhvatio je korak s Mejvom i uzeo Karu u naručje ne zaustavljajući se. „Samo se usredsredi na trčanje.”

Zaleđeni vazduh u Tomilovim plućima pretvorio se od žarenja u probadanje, ali više nije bilo važno koliko je štetu pretrpeo. Ne sad kad je bio odgovoran za Karinu bezbednost.

Preostali trkači su do sada prešli bar tri četvrtine jezera. Gotovo su stigli tamo i još uvek ih je ostalo nekoliko. Tomil nije gledao, ali svaki put kad bi se vrištanje na trenutak prekinulo, čuo bi krckanje snega pod njihovim nogama. Taj sneg bio je sve tanji i vlažniji kako se sjaj Tiranove barijere približavao, zračeći toplotom, koja bi mogla biti dobrodošlo olakšanje da Tomilova pluća nisu već bila bolno spržena.

Pod njegovim čizmama – koje su upadale preduboko sad kad je nosio Karu u naručju – čulo se zvonko brujanje, poput trzaja žice na lauti. Taj zvuk mu nije ništa značio dok nije postao glasniji i dok neko daleko iza njega nije povikao: „Led! Popušta!”

Tomil se osvrnuo, baš kad je prvi čovek propao kroz površinu. Bio je to Bejern, lovac – koji je postao plen čeljusti jezera. Reckavi led zdrobio ga je poput zuba, a dok su se pukotine širile od mesta na kome je on stajao, muškarci i žene iza Tomila – njih šestoro – posrnuli su.

Bogovi, zar ih je ostalo samo šestoro?

Ne.

Ne, to ne može biti istina... Ali sneg iza napuklog leda rekao mu je istinu usred livade crvenih cvetova. Više od trideset Kaldonaca pretvorilo se u krv na snegu i ostalo je samo njih nekoliko – a led pod njihovim nogama se lomio. Sve se dogodilo zastrašujućom brzinom, poput Pošasti koja prelazi s jednog živog stvorenja na drugo; led je popucao duž mnogih šavova, potopivši preostale Kaldonce u vodu.

„Ne!”, prodahtao je Tomil kad je ravnodušno jezero progutalo njegovu sestru celu.

Nakon što je Tomilova majka umrla dok ga je rađala, Mejva je bila tu da prihvati svog malog brata. Kad je Pošast uzela njihovog oca, Mejva je obrisala krv i suze s Tomilovog lica. Nakon što su sve njihove tetke, braća i sestre umrli, Mejva je bila tu. Jedina konstanta.

Tomilov svet se slomio s ledom. Noge su ga izdale. Tama i hladnoća zatvorili su se oko njega iako led pod njegovim kolenima još uvek nije počeo da puca. Udavio se sa svojom porodicom.

A onda je jedno „*NE!*” poput koplja probilo zagušujuću tamu.

Mejva je bila potopljena, osim glave, studen smrti već joj se hvatala na usne, vatrena kosa ledila joj se uz obraze. Uzverala se grebuci uz iskošenu ledenu ploču – ne da preživi, već da vrisne: „*Tomile! TRČI!*”

I u Tomilovom srcu bolno je kriknula jedna istina: Mejva ga je nosila sve do ovog trenutka. Da bi, na ovoj poslednjoj deonici, Tomil mogao da ponese njenu ćerku. Evo razloga da živi, većeg od sve njegove tuge i straha.

Voda je buknula jarkobelim svetlom na tri, pa četiri, pet, šest mesta, koja su se brzo pretvorila u uzburkano crveno, dok je Pošast uzimala žrtve koje su se davile. I tako su nestali poslednji Kaldonci.

Ali ne baš svi. Tomil je stiskao svoju sestrčinu uz sebe, a dodir njene glave na grudima podigao ga je na noge. *Ne baš poslednji!*

Mi smo jedna krv. Bejernov glas je odzvanjao dok su lovac, Mejva i svi ostali klizili u užarene čeljusti smrti. *Jedna krv, jedno ime, jedan cilj...*

Zaboravivši na sve osim na taj jedan cilj, Tomil se okrenuo i *potrčao* ka gradu.

Ne mareći više da li će uništiti svoje telo, trčao je kako nijedan čovek nikad nije trčao. Karina težina, koja bi trebalo da ga uspori, gurala ga je napred, kao da su svi ćudljivi bogovi Kvena uneli svoju snagu u taj poslednji trk ka suprotnoj obali. Sijernaja, zaštitnica ognjišta, izvukla je snagu iz žarenja u Tomilovim plućima; Miras, zaštitnik lova, dao mu je izdržljivost koja je nadmašivala njegovu fizičku građu; Nen, zaštitnica voda, držala je led čvrstim, čak i dok su pukotine grizle ka Tomilovim petama. Stene duž ruba jezera sijale su zlatno čarolijom Tirana. Spasenje. Kao da je i sama smrt pustila Tomila da se provuče.

Pri nekoliko poslednjih koraka čizme su mu probile kroz led, tamo gde ga je toplina barijere svela na tanke ploče. Nije bilo važno. Voda mu je ovde dopirala samo do cevanica i probijao se, posekavši noge na ledu koji se lomio, ali ne osećajući povrede od hladnoće. Stigao je do stena poput ludaka i uzverao se uz njih u zlatni sjaj sigurnosti. Magična barijera nije se opirala Tomilovom ulasku – samo ga je okupala svetlom koje mu je peckalo sleđenu kožu.

A onda je probio na drugu stranu, u čisto proleće.

Uspeli su.

Tomil je pao na kolena, na najravnije tlo koje je ikada video. Ne tlo, shvatio je. Materija pod njegovim kolenima bila je tiranska tvorevina. *Pločnik*. Spustio je Karu najnežnije što je mogao na tu neprirodnu ravnu površinu. Njeno maleno lice bilo je blede od hladnoće i krvi koja je curila tamo gde je Pošast spržila polumesec preko njenog levog oka. Drhtavim rukama, Tomil je nespreno skinuo rukavicu i prislonio joj dva prsta uz vrat.

„Molim te”, promrmljao je, „molim te, molim te...” A čak i ovde, gde nijedan od bogova nije mogao da dopre do njega, udelili su mu tu jednu milost. Otkucaj srca je odgovorio.

Kara će živeti. S tom spoznajom, životinjska snaga napustila je Tomilovo telo i on se sručio kraj svoje sestrice.

Pošast je nestala iz vazduha, ali nestao je i svaki šapat Tomilovih bogova, ostavivši za sobom samo užasno odsustvo. Zaustio je da zajeca, ali bio je previše slab da bi ispustio išta više od hriptaja. Suze su

mu se kotrljale iz očiju u kosu na slepoočnicama, topeći kristalizovani znoj na njegovoj koži, i mrzeo je sebe što nije bio u stanju da vrisne. Kaldonci su nestali, zajedno sa svim svojim veštinama i pesmama i ljubavlju koju su osećali jedni prema drugima. Trebalo bi da se zemlja trese. Nebo bi trebalo da se otvori i zaplače za njihovim gubitkom. A Tomil je, evo, ležao, gutajući vazduh poput ribe izbačene na obalu, nesposoban da ispusti ni glasa.

Nije znao koliko je dugo ležao tamo, kad mu se peta čizme zarila u rame.

„Hej!”, rekao je neki glas, s nestrpljenjem nekoga ko je to više puta ponovio. Neko nepoznato lice ukazalo se iznad Tomila, zelenih očiju i prćastog nosa, ispod guste, kratke smeđe kose. „*Jesi li budan, pošasni?*”

Tiranski jezik razvio se iz istog ogranka jezika kao i jezici koje je Tomil znao – kaldonski koreni sa endrasta teksturom u slogovima, poput nazubljenih rubova listova – ali njegovim ušima je trebao trenutak da se prilagode na neusaglašenost zvukova. Sunce koje je provirivalo preko istočnih brda nije bilo sunce koje je Tomil znao. Barijera mu je promenila boju, a ravne linije zgrada Tirana prelamale su njegovo svetlo u oštre strane pravougaonike. Čak je i vazduh delovao pogrešno, sad kad su Tomilova pluća prestala da žare dovoljno da okusi svaki udah – nadmiljen, ali, za razliku od logorske vatre ili prerijskog požara, u ovom dimu osećao se nagoveštaj kiseline, poput žuči.

„Hej, Beni!”, doviknuo je čuvar barijere preko ramena. „*Imamo ovde jednog Kvena!*”

„*Samo jednog ovog puta?*”, rekao je drugi glas.

„*Pa, dva, ako računaš malecko, ali mislim da je možda mrtvo.*”

Ne!, pokušao je da kaže Tomil, ali iz njegovih usta izašlo je samo izgarajuće krkljanje.

Iznad njega se pojavila druga prilika, koja se razlikovala od prve samo zbog pegica po nosu; starešina Serta upozorio ih je da će Tiranjane biti teško razlikovati. Ova dvojica su bila obučena u identične krute uniforme s bronzanom dugmadi. Na leđima su nosili metalno oružje, duže od toljaga, kraće od kopalja. Puške.

„Ako su previše slabi da rade, nemamo mesta za njih”, hladno je rekao pegavi stražar.

Da li to znači...

„Hoćeš da ih izbacim?”

„Ne!”, uspeo je konačno da izgovori Tomil i uhvatio čizmu prvog stražara. Možda ne može da stoji ili da izgovori više od promuklog struganja, ali stisak mu je bio snažan nakon godina štavljenja kože i napinjanja lukova. To bi trebalo da govori samo za sebe. „Mogu da radim.”

Bilo je to nekoliko retkih tiranskih reči koje je Tomil naučio pre prelaska. Starešina Serta je rekao da će svakome ko uspe da pređe na ovu stranu barijere biti potrebne kako bi preživeo.

„Mogu da radim!”

„Stvarno?” Pegavi Tiranjanin nije zvučao ubeđeno. „Ne izgledaš tako.”

„Mada ima prilično jak stisak.” Prvi stražar je napravio grimasu i pogledao u ruku na svojoj čizmi. „Neće škoditi da ga povedemo u logor i vidimo da li će se oporaviti.”

„Dobro”, nestrpljivo je rekao pegavi stražar. „Ja ću se rešiti devojčice.” Posegao je ka Kari.

„NE!” Očaj je ponovo pokrenuo Tomilovo telo, izbacivši ga napred ka njegovoj sestričini.

„O, tako ti Ferina!” Prvi stražar je stao čizmom na Tomilovo rame da ga odgurne.

Ali bilo je još nešto što je starešina Serta rekao o Tiranjanima: nisu smeli svesno da razdvajaju roditelje od dece. Njihovi verski zakoni su to zabranjivali. I zato je, nagnut nad Karom, Tomil prokrkljao tiransku reč koju su Kaldonci retko koristili:

„Moja... moja ćerka.”

Bilo je duboko pogrešno poricati Mejvino i Arasovo postojanje dok je njihova krv još uvek bila sveža na jezeru. Ali Tiranjani su pridavali neobičnu moć rečima i polaganju prava na vlasništvo.

Čizma se podigla s Tomilovog ramena.

„Tvoja ćerka, je li?”, rekao je pegavi. A Tiranjani su, izgleda, imali isti problem s kvenskim licima kao Tomil s njihovim; nijedan

od stražara nije dovodio u pitanje to zašto Tomil ima tako malo zajedničkih crta sa svojom sestričinom. Bilo je dovoljno to što su oboje imali sive oči.

„U redu, onda možete da idete u logor zajedno. Da vidimo kako će vam se to svideti.”

Kad je Tomil zbunjeno pogledao u pegavog stražara, Tiranjanin je zlobno objasnio: *„Nek ti je sa srećom ako hoćeš da prehraniš to pacovče. U grob će te oterati.”*

Ako su te reči trebale da zastraše Tomila, bio je to bedan pokušaj. Zar ovaj čovek ne razume? Tomil je već mrtav. Čitavo njegovo biće ležalo je s druge strane barijere, u krvavim dronjcima koji će nestati sa sledećim snegom. Ali Kara je živa. I sve dok Tomilova ljuštura bude disala, tako mu svih njegovih nemih bogova, ona će ostati živa.

U duši je sumnjao da je moguće odgajati kaldonsko dete u ovom gradu od metala i zupčanika, ali izneverio bi sve svoje pretke ako ne bi pokušao. Sve dok su njih dvoje zajedno, može da govori sebi da pokolj prilikom prelaska nije bio uzaludan.

Kaldonci su još uvek bili živi.